

5de zondag na Pasen C

Joh. 13, 31-35

Het Evangelie van vandaag komt uit het zogenaamde Hogepriesterlijke gebed van Jezus: hetgeen zich afspeelt tijdens het Laatste Avondmaal. We vallen er vandaag middenin. Judas, de verrader, is net weggegaan, en de spanning in de bovenzaal kan nu wat luwen. Er komt een sfeer van gevoeligheid en tederheid rond de tafel van het Laatste Avondmaal: vanuit het duister van het verraad staat Jezus in het licht van Gods heerlijkheid: ‘Nu wordt de Mensenzoon verheerlijkt’, het grote moment is daar.

Maar dat moment van Jezus’ verheerlijking is ook het uur waarop Hij afscheid moet nemen van zijn leerlingen. Hij noemt ze vandaag ‘kinderen’: het is de laatste keer in het Evangelie dat Hij ze zo aanspreekt. En bij dat afscheid, geeft Hij hun het recept om het bij elkaar uit te houden in zijn afwezigheid: ‘Met de liefde die Ik jullie heb toegedragen, moeten jullie ook elkaar liefhebben. Daaraan zal men zien dat jullie Mijn leerlingen zijn: als ge de liefde onder elkaar bewaart’.

Die onderlinge liefde komt in feite in de plaats van Jezus’ fysieke aanwezigheid: ‘Ubi caritas et amor, Deus ibi est’. Ge zou kunnen zeggen dat de liefde als het ware het sacrament van Gods aanwezigheid wordt. Zoals een aardse vader door zijn testament in de geest van zijn kinderen aanwezig blijft, zo blijft ook Jezus door zijn laatste wilsbeschikking bij zijn leerlingen: het gebod van de onderlinge liefde.

Of misschien kunnen we beter spreken over een openbaring en een gave in plaats van een gebod. Want in feite is die onderlinge liefde van de gelovigen op aarde een weerspiegeling van wat God is en doet. Althans, zo zou het moeten zijn: de onderlinge liefde en eensgezindheid, die een beeld zijn van hoe God is.

‘Het is een nieuw gebod’, zegt Jezus. Nochtans was het er vroeger ook al, in Leviticus. Maar daar was het ‘eigen zelf’ de maat voor de liefde: ‘Bemin uw naaste als uzelf’. Nu wordt het anders: de maat van de liefde is nu Jezus. ‘Met de liefde die Ik u heb toegedragen, moet gij ook elkaar liefhebben’. Die liefde gaat zelfs tot het prijsgeven van uw leven, zelfs voor diegenen die u níet beminnen. Want echte liefde sluit lijden niet uit, ze sluit het juist in.

God als de maat, de bron van mijn liefde: dat is niet altijd gemakkelijk. Het gebeurt me weleens dat ik ’s avonds bij de complete denk: ‘God, ik heb een zware dag gehad, ik heb heel veel gedaan’. En zonder het echt te beseffen denk ik er dan wel eens bij: ‘Lieve Heer, wat hebt Ge toch geluk dat Ge mij hebt hè?’ Ja, in zekere zin misschien wel. Maar wat ik vergeet is dat Hij me heeft gemaakt. De liefde vraagt dat ik erken dat niet *ik* God liefheb, maar dat Hij mij het eerst heeft liefgehad.

Met de liefde van God gaat het nog te vaak zoals met de zon en de aarde. Eeuwenlang dacht men dat de zon om de aarde draaide. Vandaag lachen we daarom. Maar we denken vaak wel nog altijd dat God om ons heen draait. Het is

een grote stap in uw bewustwording om te begrijpen dat niet ík God het eerst liefheb, maar Hij mij. Al van voordat ik de mogelijkheid had om mijn ogen open te doen en iets te presteren, was Hij er en had Hij mij lief. Niet omdat ik altijd zo goed, intelligent, mooi of vrijgevig ben, maar simpelweg omdat ik 'ben'. Ik hoef ook niet op mijn tenen te staan om zijn liefde te verdienen: dat veroorzaakt kramp, geen geloof.

En pas als dat besef als een watermerk doorheen mijn leven loopt, kan ik ook begrijpen wat Jezus vandaag zegt en vraagt, en kan ik daar een antwoord op geven. En ook al is ons beminnen dan slechts een flauwe afspiegeling van Gods liefde, ook al maken wij soms nog brokken in de liefde, bedenk dan: zelfs van scherven kan God nog kunst maken. Amen.

Johan Goris, pastoor